OOI BENG HIN

lwn.

PP

MAHKAMAH RAYUAN, KUALA LUMPUR
LAMIN MOHD YUNUS PMR
AHMAD FAIRUZ HMR
MOKHTAR SIDIN HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: B-05-43-97]
26 JULAI 2000

PROSEDUR JENAYAH: *Rayuan - Terhadap hukuman - Faktor-faktor yang dipertimbangkan - Kekejaman perbuatan jenayah - Perbuatan dengan niat - Pengakuan - Samada hukuman keterlaluan*

Perayu telah mengaku bersalah terhadap pertuduhan dibawah s. 304 Kanun Keseksaan dan beliau telah dijatuhkan hukuman penjara 15 tahun bermula dari 7 Mei 1997. Perayu kemudiannya memfailkan satu notis rayuan merayu terhadap hukuman tersebut. Beliau merayu agar hukuman penjara itu bermula dari tarikh beliau ditangkap iaitu 29 Julai 1994 dan bukannya dari 7 Mei 1997.

Diputuskan:
Oleh Lamin Mohd Yunus PMR

[1] Memandangkan betapa kejamnya perbuatan jenayah yang telah dilakukan ke atas mangsa yang terbabit maka mahkamah tidak dapat memberi pertimbangan seperti yang diharapkan oleh perayu. Tambahan pula, perbuatannya itu adalah perbuatan dengan niat yang telah dirancang.

[2] Berdasarkan pengakuan perayu dan kecederaan-kecederaan pada mangsa, perayu telah melakukan beberapa kesalahan jenayah dibawah peruntukan Kanun Keseksaan. Oleh yang demikian, mahkamah sungguh-sungguh berpendapat bahawa hukuman seperti yang dijatuhkan ini adalah tidak keterlaluan.

[Rayuan ditolak.]

Perundangan yang dirujuk:
Penal Code, ss. 302, 304

Perayu hadir sendiri
Bagi pihak pendakwaraya - Zauyah Be Loth Khan TPR

[Rayuan dari Perbicaraaan Jenayah Selangor No: 45-22-1995]

Dilaporkan oleh Izzaty Izzuddin

PENGHAKIMAN

Lamin Mohd Yunus PMR:

Pada 5 Mei 1997 di Mahkamah Tinggi Shah Alam perayu telah dihadapkan dengan tuduhan membunuh seorang perempuan bernama Boo Choy Kiew iaitu suatu kesalahan di bawah s. 302 Kanun Keseksaan. Dua hari kemudian iaitu pada 7 Mei 1997 tuduhan tersebut telah dipinda kepada suatu tuduhan dengan kesalahan di bawah s. 304 Kanun Keseksaan dan tuduhan itu berbunyi:

> Bahawa kamu pada 28hb. Julai 1994 jam di antara pukul 7.00 petang hingga 8.00 malam, di rumah beralamat No. SB9, Dahlia Court, Jalan Indah 23, Taman Pandan Indah, Ampang, dalam Daerah Hulu Langat, dalam Negeri Selangor Darul Ehsan, telah melakukan homisid salah tidak terjumlah membunuh, dengan menyebabkan kematian BOO CHOY MEW, dengan melakukan suatu perbuatan dengan niat hendak menyebabkan kematiannya, dan oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah cabang pertama seksyen 304 Kanun Keseksaan.

Perayu telah mengaku salah dan disabitkan dan pada hari itu jua ia telah dihukum dengan hukuman penjara selama 15 tahun bermula pada hari yang sama. Perayu telah mengfailkan notis rayuannya iaitu rayuan terhadap hukuman dan rayuannya telah ditetapkan di hadapan kami pada 1 November 1999. Pada hari itu dengan sebulat suara kami menolak rayuannya.

Di hadapan kami, perayu bertindak tanpa khidmat seorang peguam dan ia mengemukakan alasan rayuannya secara bertulis (dengan tulisan tangan). Ia telah memohon agar hukuman penjara yang telah dijatuhkan itu bermula pada hari ia ditangkap iaitu 29 Julai 1994 atas alasan-alasan seperti yang dikemukakannya itu. Kami bersependapat bahawa memandangkan betapa kejamnya perbuatan jenayah yang telah dilakukan ke atas mangsa yang terbabit maka kami tidak dapat memberi pertimbangan seperti yang diharapkan oleh perayu. Perbuatannya dengan niat hendak merompak kami pasti telah dirancang. Sudah tentunya perayu telah menanti si mangsa lalu selepas ia habis kerja hendak pulang ke tempat tinggalnya dan perayu telah mengekorinya hingga terus masuk ke rumahnya. Kami percaya bahawa perayu telah membuat perhatian sebelum ini yang si mangsa adalah berjalan berseorangan hingga ke rumahnya. Kalau tidak sedangkan ia berani mengekori terus. Apabila mangsa menjerit, perayu telah mengikatnya dan terus mencekeknya. Perayu mengakui mengambil barang-barang si mangsa, kad kredit dan kad ATMnya. Perayu telah mencekek si mangsa sehingga mati. Bukan itu sahaja beberapa bahagian badan si mangsa telah dicederakan (lihat laporan doktor). Jelas seperti dalam gambar selepas di cekek, si mangsa telah dibogelkan. Kecederaan terdapat juga pada kemaluan

mangsa. Dari pengakuannya dan kecederaan ini kami percaya perayu telah cuba memuaskan hawa nafsunya. Berdasarkan kecederaan-kecederaan itu, perayu telah melakukan beberapa kesalahan jenayah di bawah peruntukan Kanun Keseksaan. Kalau cuma niat hendak merompak selepas mangsa diikat, ambil sahajalah barang-barang kepunyaan mangsa. Mengapa pula dicekek dan dicederakan. Juga perbuatan mencekek hingga mati, maka kesimpulan boleh dibuat bahawa perayu memang ada niat membunuh si mangsa dengan cara mencekeknya semoga ia tidak dikenali sebagai orang yang merompak si mangsa. Satu nyawa sudah hilang. Si mangsa tidak membuat kesalahan pun kepada perayu. Si mangsa, sebagai seorang yang masih hidup di dunia ini, terpaksalah ia pergi balik mencari rezeki supaya ia dapat terus hidup dengan sempurna. Tiada siapa pun berhak mengambil hartanya dan mencederanya hingga mati. Sepatutnya ada undang-undang yang cukup untuk membolehkan mahkamah menjatuhkan hukuman bukan sahaja 15 tahun hingga 20 tahun penjara tetapi lebih dari itu, termasuk menjatuhkan hukuman mati. Jika ada rumusan dibuat bahawa perbuatan mencekek hingga mati dikatakan perbuatan itu cuma dengan niat hendak mencekek sahaja tanpa niat membunuh, ini kami katakan adalah bermain-main menyuruk di belakang telunjuk. Manusia sesama manusia tidak dibenarkan “bermain” dengan nyawa manusia. Dengan kata-kata itu kami tidak dapat memberi pertimbangan kepada mana-mana butiran rayuan perayu. Berdasarkan kepada pandangan-pandangan kami seperti di atas terhadap kejadian ini maka kami sungguh-sungguh berpendapat bahawa hukuman seperti yang telah dijatuhkan itu adalah tidak keterlaluan dan oleh itu rayuan ini adalah ditolak.